

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 52/07
23.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Надеждом Николић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореска управа - Регионални центар Нови Сад број 47-2434/2006 од 31.07.2006. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 23.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија - Пореска управа, Филијала Суботица број 316-47-9-334/06-20 од 05.05.2006. године, којим решењем је тужиоцу за порески период од 01.02.2006. до 28.02.2006. године утврђена обавеза ПДВ у износу од 1.264,841,00 динара, уз обавезу уплате неизмирене обавезе и усаглашавање пословних евиденција.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа због нетачно утврђеног чињеничног стања, повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права, тужилац указује да тужени орган у поступку по жалби изјављеној против решења првостепеног органа није отклонио недостатке на које је жалбом указано, нити је у образложењу оспореног решења дао разлоге за своју одлуку уз навођење доказа на основу којих је утврдио чињенично стање. Даље наводи да у решењу првостепеног органа нису образложене околности под којима је узета изјава од тужиоца као пореског обвезника нити је прецизирано о каквој се заради ради и на који начин је иста остварена. Сматра да је становиште туженог органа да је првостепени орган користио дискреционо право из члана 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији у погледу коришћења и одабира доказних средстава без законског основа. Првостепени орган је на основу претпостављеног, а не утврђеног чињеничног стања извео закључак о дугованом ПДВ, тако што је утврдио наводно неисказану висину разлике у цени. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, тужени орган је оспореним решењем правилно одбио жалбу тужиоца изјављену на решење првостепеног органа, за коју одлуку је дао разлоге, које као довољне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је, по оцени туженог органа, правилно поступио првостепени орган када је решењем тужиоцу, као пореском обвезнику, за порески период од 01.02.2006. до 28.02.2006. године утврдио обавезу уплате ПДВ у износу од 1.264.841,00 динара. Ово стога што тужилац у излазним рачунима није наводио фактички плаћену купопродајну цену при куповини моторних возила, при чему се појавила разлика у цени у односу на цене исказане у излазним рачунима. Према изјави тужиоца датој на записник о изјави странке од 17.03.2006. године, просечна зарада по мотору је била 70 евра, а по аутомобилу 350 евра, који податак је порески орган прихватио и увећао износ промета добара, односно износ пореске основице и ПДВ по општој стопи. Теренска контрола обрачунавања и плаћања јавних прихода код тужиоца вршена је у просторијама пореског обвезника, а о току и садржини извршених радњи у поступку контроле сачињен је записник број 316-47-9-334/06-20-3-15-001 од 31. 03. 2006. године, са констатацијом значајних неправилности и незаконитости, на који записник је тужилац у остављеном року ставио писмене примедбе, а које примедбе је порески орган оценио у одговору бр. 316-47-9-334/2006-20-3-15-1 од 15. 05. 2006. године, на који начин је тужиоцу омогућено да учествује у поступку, те да у том поступку износи све чињенице и околности од значаја за доношење одлуке.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је чињенично стање у поступку пореске контроле утврђено на бази претпоставки и без оцене доказа и нашао да су исти неосновани јер је у поступку неспорно утврђено да тужилац није водио књиговодствену евиденцију о промету, па је првостепени орган утврдио пореску основицу тако што је прихватио изјаву тужиоца о висини просечне зараде по једном излазном рачуну, како за мотор, тако и за аутомобил, сагласно члану 43. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Због наведених разлога, Врховни суд Србије је оценио да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 23.01.2008. године, У. 52/07

Записничар Председник већа-судија

Надежда Николић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС